

Hva kan en undring være?

Alle som jobber med barn, unge og familier, vil i løpet av yrkeslivet komme opp i situasjoner der vi observerer noe som får oss til å kjenne på undring, uro eller bekymring. Det samme gjelder for andre voksne, om vi er foreldre, naboer, venner, engasjert i frivilligheten, eller annet.

Vi kan observere ting som at barnet/ungdommen:

- Strever med lesing og skriving
- Mistrives på skolen eller i barnehagen
- Strever med å få venner og å få gode sosiale relasjoner
- Vegrer seg for å spise
- Strever med språket og å gjøre seg forstått
- Har et usunt kosthold
- Mobber eller plager andre
- Mangler ferdigheter som en normalt kan forvente i en gitt alder

Vi kan også observere eller oppleve ting med foresatte som gjør oss urolige. For eksempel hvis de:

- i stor grad lar andre hente og levere i barnehagen
- ikke overholder avtaler
- lukter alkohol
- virker likegyldige til egen fremtoning
- oppleves som spesielt usikre, irritable eller sårbare

Observasjonene og tegnene som gir oss denne undringen, kan være vage og vanskelige å tyde. Da er det lett å kjenne på egen usikkerhet - har jeg observert rett? Som medmennesker skal vi bry oss og ta tak i denne undringen, og de av oss som er kommunalt ansatte plikter dessuten å gjøre det. Vi skal ikke avvente eller sette vår lit til at andre fanger opp de samme signalene som oss, men konkretisere undringen, drøfte den med en kollega, og snakke med den/de det gjelder.

Når vi snakker om undring, snakker vi om observasjoner eller hendelser som leder til spørsmål om barn/unges/familiens helse, trivsel, livssituasjon eller utvikling. Undring innebærer ingen antakelser eller konklusjoner. Ansatte kan selv ha observert, fått innspill fra barn/unge, foresatte eller andre som utløser undringen/bekymringen.

NB! Dersom vi har mistanke om vold eller overgrep, skal vi kontakte barnevernstjenesten direkte!